

SEMANAL

Ultima piesă (încă nescrisă)
a prietenului meu

Am terminat piesa, mi-a spus voios prietenul meu, am predat-o teatrului, sînt destul de mulțumit de ea, dar și peste măsură de istovit, am avut, personal, un an greu, muncă, muncă și iar muncă, merit și cu nițică odihnă, nițică liniște, plec la țară; niște rude de departe au acolo o căsuță cocheta, confortabilă, retrasă la poalele pădurii, stă mai tot anul nelocuită. Mă retrag acolo, mă fac sihastru, zece zile nu vreau să știu de nimeni și de nimic, vreau să ascult foșnetul pădurii, să mă plimb, să dorm. Și a plecat. Bănuiam că vreme de zece zile n-o să am nici o știre de la el, avea să-mi lipsească, oarecum.

Fu mi-am văzut de treburi și doar cînd și cînd, în clipele de răgaz, simțeam că-mi lipsește veselie lui molipsitoare.

Așa a trecut o săptămînă. Socoteam că aveam să-l revăd după trei zile, mă bucuram să-l știu odihnit, refăcut, gata de muncă, plin de idei și de entuziasm. Dar n-a fost să fie așa.

Pește șapte zile de la plecarea lui, foarte de dimineată, sună telefonul.

Era vocea lui, nu încăpea îndoielă, dar mult schimbată. Vorbea șuierat, gîstuit, cu pauze mari, ferindu-se, parcă.

Ascultă, ești singur? Sigur? Nu mă întreba nimic, nu-ți pot răspunde, urcă în mașină și vino imediat. Dacă poți, fă rost și de o

armă, ceva, un cuțit mare, orice, mai adăugă prietenul meu și închise telefonul.

Eram consternat. O asemenea schimbare trebuia să se fi întîmplat drept urmare a unei drame ale cărei origini îmi era imposibil să le ghicesc.

Nu-mi rămînea decît să răspund apelului disperat, ceea ce am și făcut. Mi-am luat, nu fără dificultăți, trei zile libere, nu am luat nici o armă, fiindcă nu sînt vîntător, am luat, în schimb, după o consultare cu mine însumi, două sticle de vodcă. Cine știe... Pe la amiază, am intrat în satul de la poalele pădurii. Nu mi-a fost greu să dau de prietenul meu, toți localnicii știau căsuța unde locuia. Căsuța se înălța, luminoasă și liniștită, chiar la marginea pădurii de stejari bătrîni, o adevărată oază de singurătate. Am urcat în grabă poteca abruptă și am bătut la ușă. Nu mi-a răspuns nimeni. Am încercat ușa. Era încuiată. Am mai bătut odată. Tare. Cu pumnul. Am văzut perdeaua de la ferastră mișcîndu-se ușor, pe urmă am auzit pași și niște zgomote îndărătul ușii de parcă cineva ar fi mutat mobile grele. În sfîrșit, cheia s-a răsucit în broască și ușa s-a întredeschis. Apoi s-a deschis larg și, pentru o clipă, am dat să fug. Era prietenul meu, nu încape îndoielă, dar avea hainele în dezordine, chipul schimonosit și în mina dreaptă avea un

cuțit lung, de bucătărie.

N-ai fost urmărit? M-a întrebat și mi-a făcut loc să intru. Încăperea era în cea mai mare dezordine. Mobila era mutată de la locul ei, ferestrele baricate date, ușile spre celelalte odăi erau blocate, din loc în loc cioburi, pe masă, printre hîrtii, se afla, așezată la îndemînă, o ghioagă ciobănească uriașă. N-am spus nimic. Mi-am tras un scaun, m-am așezat și am așteptat.

Prietenul meu s-a lăsat să cadă pe patul răvășit fără să lase cuțitul din mînă.

Îl știam ordonat, iubitor de curățenie pînă la pedanterie, îngrijit. În fața mea, înconjurat de cea mai desăvîrșită harababură, ședea prietenul meu, total schimbat. Avea ochii înțercănași, părul încîlcit și barba nerasă. Ai adus cu tine o vodcă? m-a întrebat. Mut, i-am arătat sticla. Aproape mi-a smuls-o și a băut direct din ea cîteva înghișturi hune, el, care era atît de cumpătat.

Nu sînt nebun, mi-a spus cu un glas răgușit. Nu sînt nici beat, nici nebun, dar de cînd am venit aici se întîmplă lucruri pe care mintea mea nu poate să le priceapă.

Și, fără grabă, alegîndu-și cuvintele cu grijă, prietenul meu începu să povestească.

Iată povestea lui...

(Urmare la pag. 91)

Ultima piesă (încă nescrisă) a prietenului meu

(Urmare de la p. 67)

Iată porostea hot... „Am ajuns aici, hotărît să mă odihnesc. De luni de zile visam căsuța asta liniștită, pădurea bătrână, oamenii cumsecade din sat. Mi-am desfăcut puținele bagaje, le-am pus în ordine, cum îmi place să le știu, mi-am așezat hîrțile pentru însemnări pe masă, am cules din grădină niște flori, le-am pus în apă și le-am așezat alături de cele trebuincioase scrisului, pe urmă am plecat pe uliță să revăd satul, oamenii. N-am zăbovit prea mult. Cînd m-am întors acasă, am găsit ușa dată de perete. Îmi amintesc precis, închiseseam ușa, nu o încuiasem, aici nu se încuie niciodată ușile, dar o închiseseam și acum era dată de perete. Și ușile spre celelalte încăperi erau deschise. Cineva, în lipsa mea, mă vizitase. Am făcut un control rapid. Nu-mi lipsea nimic, nici un lucrușor. Numai că vaza cu flori era răsturnată, apa se scursese peste hîrțile mele, iar două sfeșnice care se aflau pe scrin, uite colo, erau aruncate pe jos, cu luminările smulse și frînte. Așternutul era îngrămădit la mijlocul patului, dezgolind salteaua. Am cercetat, încăpere cu încăpere, toată casa. Nu era nimeni, bineînțeles. M-am gîndit că cineva făcuse o glumă proastă sau, poate, voise să-mi atragă atenția, într-un mod mai original, că nu sînt binevenit.

Am făcut ordine, mi-am însemnat cîteva idei care-mi trecuseră prin cap peste zi și pînă seara uitasem totul.

A doua zi, dis-de-dimi-neață, am plecat să mă plimb. M-am plimbat mult prin pădure, am mîncat zmeură și am cules ghebe, a fost neaipomenit. Cînd m-am întors, am găsit ușa închisă, cum o lăsasem, în schimb, fereastra era larg deschisă. Scaunul de la masa de lucru era răsturnat, dintr-o fructieră care e colo, pe bufet, lipseau merele, cîteva erau doar pe jumătate mîncate și aruncate în bațjocură peste tot. Am scotocit fiecare coton. Nimic. Bani erau la locul lor, sub lenjuri, hîrțile neatînse, pe masă; numai merele, mîncate pe jumătate, și scaunul răsturnat arătau că iarăși fusesem vizitat. Mi-am zis să stau, totuși, de vorbă cu milițianul. I-am povestit totul. M-a privit oarecum ciudat, m-a întrebat cum stau cu nervii și mi-a promis că va cerceta cazul. N-am insistat. Mi s-a părut că mă crede țicnit. Noaptea, tîrziu, am auzit la ușa de la intrare zgomote ciudate. Cineva încerca să intre. M-am înarmat cu un cuțit, uite, cuțitul ăsta, m-am apropiat tiptil de ușa și am deschis-o brusc. În beznă, n-am zărit pe nimeni. Totuși, mi s-a părut că aud pași furișaji spre pădure și un fel de ris îndbușit. N-am închis ochii pînă la ziuă. Îți mărturisesc cinstit, mă cuprinsese teama. Nu mai părea să fie o glumă. Cineva, cine, nu știu, își propunea să mă scoată din miști. Noaptea, mă baricadam și dormeam cu bita lîngă mine. Ziuă, rătăceam năuc prin sat, încercînd să uit. Degeaba!

Între timp, lucrurile evoluau din ce în ce mai rău. Au început să-mi lipsească lucruri din casă. Într-o zi, un pui fript și o jumătate de pîne au dispărut de pe masă. În altă zi, am căutat zadarnic un pulover, un prosop și cîteva perechi de ciorapi groși. Am lăsat intenționat pe masă cîteva sute de lei și niște măruniș. De sute nu s-a atins, în schimb, mărunișul era împrășlat prin toată casa. Noaptea, mă trezeam brusc din somn și auzeam zgomote ciudate, risete înfundate, ciocănituri stranii, o dată chiar un fel de scîncet de copil. Uneori mi se părea că cineva nevăzut mă privește cu ochi reci și răi. De cîteva nopți nu închid ochii. Azi m-am hotărît să te chem. Îți spun cinstit, mi-e frică.“

M-am uitat cu atenție la prietenul meu. Nu, nu părea să-și fi pierdut mințile, dar arăta jalnic. Își trosnea degetele, dinții îi clănțăneau, genunchii îi tremurau. Am simțit că și pe mine mă trec fiorii, dar am încercat să mă stăpînesc.

Nu-i nimic grav, i-am spus fără convingere, cel mult un copil rău sau, de ce nu? vreun nebun, nebunul satului, se mai întimplă. Acum sîntem doi, la noapte vom sta de veghe pe rînd și nu se poate să nu dezlegăm misterul.

Am inspectat amînloi toate încăperile, bineînțeles că nu am găsit nimic, apoi ne-am preșădit pentru o noapte de veghe. Și a venit noaptea...

(Urmare la pag. 137)

SEMNAL

Ultima piesă (încă nescrisă)
a prietenului meu

(Urmare de la pag. 91)

Și a venit noaptea...

Am hotărît, împreună cu prietenul meu să dormim, pe rând, câte două ore. Am hotărît ca, dacă cel de veghe aude sau vede ceva neobișnuit, în casă, sau înafara ei, să-l trezească pe tăcute pe celălalt. Dacă va fi să înfruntăm vreun adversar, cu urma să atac primul iar prietenul meu urma să mă acopere.

Am inspectat din nou toate încăperile. Înafară de noi doi nu mai putea să fie nimeni. L-am lăsat pe prietenul meu în casă și, cu ghioaga clobănească în mână am ieșit în curte. Adia o păreie de vînt și crengile stejarilor se legănau ușor, foșnînd. Peste sat coborîse liniștea. Ici-colo licărea cîte o luminiță. Sătul dormea. Departe, un șine lătra, fără convinșere. Era atîta pace, era atîta tihnă... și noi... și noi...

Am dat ocol casei cu ghioaga în mână. Nu prea știam cum aveam s-o folosesc, dar mă simțeam mai în siguranță astfel înarmat.

În siguranță? Dar, cine naiba ne amenință? Și de ce? Pe neașteptate, mi-am dat seama că mă cuprinsese și, pe mine, nu, nu chiar frica, ci doar un fel de neliniște. Nu sînt superstițios, nu cred nici în sta-

fii, nici în duhuri rele, totuși, dacă cele povestite de prietenul meu erau adevărate, și chiar nu văd de ce n-ur și fost adevărate, înseamnă că ceva se întîmpla în casa asta pașnică și singuratică, ceva se întîmpla cu prietenul meu...

M-am oprit în spatele casei, la doi pași de pădure. Nimic. Numai vîntul...

Dar dacă prietenul meu avea halucinații? Se mai întîmplă. Să zicem că surmenajul, încordarea, posibil, nu? Nu, nu e cu puțință, prietenul meu o fi el obosit, dar e un ins perfect echilibrat și are prea mult umor. Și apoi, sfescnicile aruncate, merele mîncate pe jumătate, vaza, scaunul, răsturnate, pulloverul, prosopul și ciorapii dispăruți fără urmă, putul fript, pîinea, ușile vraiste, toate astea sînt fapte, nu-i așa? Mi-am alungat gîndurile, am încercat să fiu cît mai liniștit și am intrat în casă. Prietenul meu aștepta, încordat. M-a întrebat din ochi dacă...

Nimic, i-am spus, cu aparentă indiferență. Am băut cîte un pîhărel de vodcă, numai cîte unul, apoi el s-a culcat, iar eu m-am așezat pe un scaun, lângă fereastră, cu ghioaga lângă mine. Toate luminile erau stinse. Eu fumam cu țigara ascunsă în pumn, soldăștește, prietenul meu

dormea zbciumat, se răsucea brusc și mormăia prin somn. După două ore l-am scuturat ușor. Prietenul meu a tresărit violent și a sărit în picioare.

Cînd s-a dezmetecit, m-am culcat și l-am lăsat de veghe. Cred că am dormit tun pînă către miezul nopții. M-a trezit prietenul meu care mi-a făcut semn să tac și să ascult.

De unde, dinăuntru casei, se auzeau niște zgomote stinse. Nu erau pași. Cineva se tira, parcă, și răsufla greu. Nu se înțelegea mare lucru, dar părea să nu fie singur și părea că pipăie pereții, totul era confuz. Dar, nu mai încăpea nici o îndoială, în casă era cineva.

Am încercat să-mi dau seama de unde veneau zgomotele. Ne-am îndreptat către ușa cămării. Am ascultat din nou, ne-am convins că dincolo de ușă se află cineva apoi, brusc, am aprins toate luminile și am deschis ușa, aproape smulgînd-o.

Am înlemnit amîndoi.

Dintr-un ungher, de pe un culcuș făcut din pulloverul, prosopul și ciorapii prietenului meu, ne privea cu ochi mari, rotunzi, blinzi, strălucitori, aproape omenești, o vulpe.

O vulpe cu doi pui, abia născuți.